

многобройно избиване на ромеи и българи и подновяване бедствията на предишната война (въ 917 г.), за да се не разкайва отпосле, когато въ резултата не се получи никаква полза.“ Но въ сжщото време патриархътъ предлага на Симеона да изпълни отдавнашното си желание да се сроди съ императорския домъ, като ожени или дъщеря си за сина на Романа, или своя синъ — за неговата дъщеря; при това го убеждава, че това нѣма да бжде за него унижение, защото прогласяването на Романа Лакапина за императоръ не само е законно, но въ това дѣло той (Романъ) „билъ ржководенъ отъ Бога и по божия воля билъ му вржченъ скиптърътъ на империята.“

Обаче при всичкитѣ увещания и подканвания на патриархъ Николая, Симеонъ отхвърлилъ това предложение като такова, което въ даденото време, когато Константинъ VII Багренородни, комуто Симеонъ въ 914 год., както видѣхме, искалъ да даде дъщеря си жена, билъ ожененъ за Романовата дъщеря Елена и когато самъ Романъ станалъ императоръ, за него е нѣмало никакъвъ смисълъ, и всѣки браченъ съюзъ въ оня видъ, който му предлагалъ патриархътъ, не е могълъ да му донесе никаква полза. За Симеона, който въ това време владѣлъ почти цѣлия Балкански полуостровъ, когато събитията, които станали въ Византия презъ последнитѣ две години, отнели отъ него всѣка надежда да получи по миренъ начинъ непосредно влияние върху работитѣ на империята, само война подъ стенитѣ на Босфорската столица е могла да разреши въпроса за миръ. И наистина, въ сжщата 921 год. Симеонъ не се забавилъ да почне трета, но и последна война противъ Цариградъ.

Заляганията въ Цариградъ да отклонятъ българската опасностъ. — Още въ началото на пролѣтътъ Симеонъ почналъ да изпраща преднитѣ си отреди въ Тракия, нѣкои отъ които достигнали до с. Катасирти при Цариградъ. Въ това време Романъ Лакапинъ решилъ, ако не да поведе открита война, то поне, доколкото било възможно, да попрѣчи на бързото движение на българскитѣ войски или да ги принуди да се оттеглятъ отъ столицата. Изпратенъ билъ съ войска срещу тѣхъ най-добриятъ и опитенъ пълководецъ, domestikъ Потъ Аргиръ. Въ сжщото време въ Цариградъ било решено да се опитатъ да купятъ миръ подъ заплахи, но съ отстѣпчиви предложения. Въ изпратеното по тоя случай умоляваще за миръ писмо на патриархъ Николая се съобщавало Симеону, че „отново се почнало движението на отредитѣ, отвсѣкжде трѣгвали и се събирали купища народъ, които, не е известно, коя страна ще приеме гостеприемно, кое мѣсто ще побере всичкитѣ вкупомъ“; при това щѣлъ да началствува и предводителствува самъ императорътъ съ цѣлата си свита. За кжде се готвила тая война се види отъ следнитѣ думи на патриарха: „Недей желя, щото тая многобройна армия пакъ да се приближи къмъ границата на България, та бащи (т. е. ромеитѣ) да извадятъ мечове противъ децата си (т. е. българитѣ), деца противъ бацитѣ си, които Всесветиятъ Духъ е свързалъ съ такова родство; нека не пожелаемъ да видимъ оня страшенъ день и оня часъ, въ който отново земята ще се обагри съ християнска кръвъ. Ако, както казахъ по-горе, е още съмнително, чия ще бжде победата, въ всѣки случай несъмнено е това, че земята ще се изобилно обагри съ кръвъ, и сълзи като дъждъ ще потекатъ по лицата на ромеи и българи.“ Но и при всички тия заплахи, молби, наставления и предупреждения патриархътъ въ края на писмото си прави следното предложение: „Ако при божия помощъ мирътъ бжде сключенъ, то каквото и да пожелаешъ и да поискашъ отъ ромеитѣ за прекжване на войната — данъкъ ли, или нѣщо друго, обяви ни; само нека твоето искане бжде изпълнимо, а не твърде